Vyfde Jaer. Nr 18. Zaturdag, 1ste Mei 1858.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 1ste MEI.

Het schynt dat onze ministers van den verkwistingszucht zyn aengedaen; want zy doen hun best om elk om 't meest nieuwe en zware onkosten daer te stellen. M. de Vrière, minister van buitenlandsche zaken, vraegt by duizende en duizende franks om de reeds hooge traktementen onzer afgezanten te vermeerderen; M. Rogier wil geld by vrachten hebben voor schoone kunsten, wetenschappen, enz., enz. De minister van 's lands werken gaet ook afkomen met eenen reessem van *supplémentaire* en *complémentaire* kredieten. Maer niemand vraegt wie dit al gaet betalen, niemand onderzoekt de kwestie van te weten of de gemeene burgers in staet zyn om nog hoogere lasten op te brengen, en 't is, ons dunkens, nogtans daer de eerste kwestie.

Wy hebben betoond dat de verhooging van zekere traktementen onvermydelyk was, en wy bedoelen daerin degene der lagere onderwyzers en der gemeente-sekretarissen. Nogtans wat heeft het gouvernement gedaen? Het heeft begonnen met de jaerwedden der leden van het rekenings-hof te vermeerderen; en nu in dien slechten weg voortsgaende, komt het aen de Kamers eene vermeerdering van *vyf-en-veertig duizend franks* te vragen om de traktementen onzer afgezanten in vreemde landen te verhoogen.

In het budjet van het ministerie van buitenlandsche zaken, ten dien einde opgemaekt, zien wy dat er eerst en vooral eene vermeerdering van *zes duizend franks* gevraegd wordt voor den broeder van M. Rogier, die afgezant is te Parys. Die man trok maer *zeven-en-veertig duizend franks jaerlyks*, en het schynt dat hy daer mede niet leven kon, vermits zyn broeder hem 6000 fr. meer doet geven. Velen onzer lezers zullen nogtans denken dat 47,000 franks per jaer eene schoone som is, en dat men daer mede noch al iets doen kan. Maer die dat denken, zyn, volgens MM. Rogier en de Vrière, geen liberalen, en die ministers zyn zeer liberael over ons geld.

Te Londen is er ook een liberale afgezant, M. Van de Weyer, die eene overgroote fortuin bezit en een jaerlyksch traktement geniet van *twee-en-zestig duizend franks;* die som was nog niet groot genoeg, en het ministerie gaet dezelve van 3 duizend franks vergrooten, omdat M. Van de Weyer wat meer op zyn gemak zou zyn. 'T is waer, die 3000 franks zouden genoegzaem zyn om acht of tien lagere onderwyzers uit den nood te helpen; maer de grooten gaen voor, de kleinen moeten wachten; en 't is de leus welke het ministerie bewerkstelligt.

Mogelyk zal men denken dat al die nieuwe onkosten doende, het ministerie toch gedacht heeft om te sparen, ten einde de burgers niet te overlasten. Neen, sparen kennen onze Staetsmannekens niet; zy hebben in 1848 en 1849 gespaerd, maer nooit zyn er geldverkwistingen geweest die zoo schadelyk gevallen zyn als hunne spaerzaemheden; het ging zoo ver dat men hun zou moeten vragen hebben om nooit meer te sparen.

Nogtans indien onze ministers inderdaed niet sparen, willen zy toch den naem hebben van het te doen, en in het budjet van buitenlandsche zaken vinden wy als gespaerd zynde aengeteekend eene som van 80 duizend franks. — Dat is nog al een schoon sommeken; maer wy hebben willen weten van waer die spaerzaemheid kwam, en wy hebben gevonden dat het verleden jaer het gouvernement eene buitengewoone vraeg had gedaen van 80,000 franks om een loods-schip te maken. Nu, dit schip is gebouwd, en M. de Vrière brengt als spaerzaemheid in eenen buitengewoonen last die aen het land was opgelegd geworden! Dat heet hy spaerzaemheid! Ten dien pryze ware het gemakkelyk van het toekomende jaer 20 millioen franks te sparen: dat men nu deze som, door de goedwillige leden der Kamer, doe stemmen, en volgens de doenwyze van M. de Vrière, zal men het toekomende jaer, met gemelde som geene tweede mael te vragen, het regt hebben van te zeggen en te schryven dat het ministerie twintig millioen franks gespaerd heeft. Daerin bestaet geheel de ministeriele kwakzalvery: geld geven aen degene die het niet noodig hebben, de kleine ambtenaren laten klagen en zich roemen van spaerzaemheden in te brengen, wanneer men niet anders doet dan de lasten der burgery verzwaren.

De redetwisting op het wetsontwerp betrekkelyk de werkregters gaet traegzaem voort in de Kamer. By elken artikel ontmoet de Kamer moeijelykheden, welke somtyds ligtveerdiglyk opgelost worden en de uitvoering der wet meermaels zullen verhinderen. De menigvuldige wyzigingen die reeds zyn voorgedragen, en die nog dagelyks opkomen, zyn geschreven onder de inboezeming van een stelsel dat geenszins overeenkomt met hetgene der wet, en hieruit ontstaet er een gebrek van samenhang.

Woensdag heeft de Kamer nog al lang geredetwist om te weten of het gouvernement de magt hebben zou van eenen werkregters-raed daer te stellen. Eindelyk is er besloten geworden van *neen*, et dat die daerstelling door eene wet geschieden zou.

Het artikel 3, bepalende dat de raed uit zes leden ten minsten en zestien ten hoogsten bestaen zou, is aenveerd geworden: alsook de artikels 4 en 5.

Eene langdurige redetwisting, die niet geeindigd is, heeft plaets gehad op het artikel 6, betrekkelyk de persoonen die de werkregters zullen kiezen.

Het byvoegsel N° 5 van het budjet van binnenlandsche zaken, heeft betrekking op de lagere onderwyzers, en op eene vermeerdering van jaerwedde, door den minister voorgesteld.

Op 3000 onderwyzers en onderwyzeressen, en op 800 ondermeesters, die het land bezit, telt men er 1819, wier totael inkomen, zegt de minister, de 700 fr. niet bereikt, en 483 ondermeesters die min dan 500 francs trekken.

Het gouvernement gelooft, dat de jaerwedde voor de onderwyzers op het minimum van 700 fr. moet gebragt worden, en voor de ondermeesters op het minimum van 500.

De minister van binnenlandsche zaken heeft voor den budjet van 1859, de volgende middelen voorgesteld tot het inrigten eener centrale pensioenkas voor de gemeente-sekretarissen:

1° Eene afhouding van 2 1/2 p. h. op de jaerwedde der gemeeente-sekretarissen.	fr. 21,482
Eene toelage der gemeenten, gelyk aen 2 1/2 p. h. der zelfde jaerwedde . . .	» 19,386
3° Eene toelage der provincien, gelyk aen 1 p. h. der zelfde jaerwedde . . .	» 7,755
4° Eene toelage van den Staet, gelyk aen 2 p. h. der zelfde jaerwedde	» 15,508
5° De storting, door de gemeente sekretarissen der eerste maend van alle nieuwe jaerwedde aen 55 nieuwe benoemingen per (fr. 37-50 c.)	» 2,062
Totael :	fr. 66,193

De kamer heeft deze week het wetsontwerp gestemd dat de gewoone naturalisatie verleent aen M. Frederic-Antoon Tulleners, herbergier, geboren te Wylré den 27 april 1820, woonachtig te Tongeren, en aen M. Jan-Winandus Rascop, negociant, geboren te Klimmen, den 6 april 1808, ook woonachtig te Tongeren.

DE DOCHTER VAN DEN SCHILDER.

(*Vervolg en einde*).

Gelyk gy ziet, poogde de oude schilder te vergeefs de gedachten aen den dood te onderdrukken.... Ach! het is dat hy inderdaed zeer digt by zyn graf was.... Want drie dagen later, bevond zich de ongelukkige Sophia alleen,... alleen in dit vertrek, alwaer zy nog alles beschouwde, wat aen haren vader had toebehoord.

De muren der kamer waren byna geheel behangen met zyne werken; de ezel, waeraen hy schilderde, stond nog daer, by het venster.

Het arme weesje had dankbaer de vrienden des kunstenaers zyne nederige begrafenis zien volgen. Dit was als een troost geweest voor haer bedrukt gemoed; want wy hebben al spoedig degenen lief, die het voorwerp beweenen, dat wy betreuren.... Oh! ik weet het wel, er zyn smarten, die zoo diep zyn, dat niets ze kan lenigen, wonden die zoo zeer bloeden, dat niets ze kan genezen. Doch ik weet ook, by ondervinding, dat op die wonden, op die smarten een balsem kan worden gegoten, die derzelver vurigheid vermindert: die balsem is de ware hulde, diegenen gebragt, welke wy beweenen.

Herinner u die treurige dagen, dat men een lyk volgt, dat men naer het sterfhuis gaet, naer de kerk, naer het kerkhof.... Welnu! wanneer gy, na die pligten te hebben volbragt, naer de wooning terugkomt, alwaer de dood eene ledige kamer heeft gemaekt, wanneer gy u terug bevindt by diegenen, welke eene groote smart heeft getroffen, indien gy hun een weinig goed hebt gedaen, indien gy hunne tranen een oogenblik min bitter hebt gemaekt, dan is zulks geweest, wanneer gy hun hebt gezegd, dat de kerk vol was, en de lykstoet zeer lang, zeer talryk, en dat men de droefheid op al de aengezigten bespeurde.

Wanneer de dood, gelyk een roofvogel, op eene familie is neêrgestort, wanneer eene dochter haren vader heeft verloren, dan zoude er als eene verpoozing van ongeluk moeten plaets grypen; en zouden er geene andere smarten op een reeds verbryzeld hart moeten vallen.... Zoo spreken wy, menschen; doch God heeft andere wegen.... Sophia had haren ouden vader zien verkwynen, zy had wel zyn lyden gezien; doch zy wist niet, dat de ellende zich met de ziekte zoude vereenigd hebben, zoo vriendenbanden zich niet beyverd hadden, niet behendig genoeg waren geweest, om haer zelfs den schyn van de ellende te sparen.

Wel had de arme kunstenaer met zyne dochter van den dood durven spreken, die hy voelde aenkomen; meer dan eens had hy tot haer gezegd: ik voel myn einde naderen ...; maer nooit had hy den moed gehad haer te zeggen, dat de dood niet alleen voor de deur stond, en dat de ellende zich met haer bevond. Ieder wezen, dat een weinig in het leven gevorderd is, weet dat een ongeluk zelden alleen komt.

Er was inderdaed geene maend verstreken, sedert dat Sophia een zwart houten kruis op het graf haers vaders had geplant, of de mannen van de wet kwamen haer al het akelige van haren toestand aenkondigen. Hy, wiens gedachtenis zy vereerde, was gestorven, zonder zyne schulden te kunnen betalen!

Al die meubels, al die schilderyen, die haer zoo dierbaer waren, moesten verkocht worden; de deurwaerders hadden zich reeds verscheidene malen aengemeld, even als die ongeluksvogels, die zich daer vertoonen, alwaer er dooden zyn.... Te vergeefs herhaelde hun het arme kind: » ik zal alles betalen, wat myn vader schuldig is gebleven, niemand zal iets verliezen, niemand zal het regt hebben te zeggen, dat myn vader hem de minste schade heeft toegebragt.... » De deurwaerders schokschouderden, maekten hunnen inventaris op, en bepaelden den dag der verkooping.

De overmaet van droefheid gaf de jeugdige weeze stoutmoedigheid; zy riep de lastigste schuldeischers byeen, en zegde tot hen: » Verkoopt, in Godes naem, het weinige niet, dat my overblyft van hem dien ik beween; niemand uwer zal iets van zyne schuldvordering verliezen, ik zal alles betalen.

— Waermede? vroegen eenige hunner, die hare armoede kenden.

— Met de opbrengst van mynen arbeid.

— Wat zult gy doen?

— Ik zal dag en nacht werken; ik zal les geven.

— Gy zyt te jong.

— Ik zal te meerder moed hebben.

— Gy zyt te zwak.

— De dochter, die werkt om de nagedachtenis haers vaders te eeren, is sterk.

— Welnu! spraken eenige schuldeischers, zullen wy haer tyd gunnen?

— Ja, ja, riepen sommige leveranciers van den armen kunstenaer.

— Zyt gezegend! zyt gezegend, riep alsdan Sophia... Oh! wat ga ik arbeiden!... Gy zult allen betaeld worden... Oh! Ik gevoel my sterk, zeer sterk! » En zoodra zy alleen was, ging zy, vertroost en welgemoed, die goede tyding brengen, by Mevrouw Warnery, en by den heer Langlois, en onder hare rouwkleederen en haer langen zwarten sluijer, verhaelde zy hun, rood van aendoening en entroerd door de